

Kairola 2/11 1935-

Kära Hagar

Har hjärtlig tack för
bestyret om tiden.
Så får jag helst något
begrepp om hur det ser
ut i denna värld nu
i detta nya år. Fast nå-
got glädjande är det ju
ike - men det kan ju
ike vara annorlunda.

Det vore ju på riktigt att
vänta rosor där man
satt nässelprån. -

Hur orkar Hagar med
ett leva så nära Blå-
Rulladansen, som nyligen
uppfördes?

Har Hagar nämnit lagt
märke till parollerna
i Schweiz? Jämnades, lika
stora, i olika språk, det
ena icke anfattat, det
änd det andra, och dock är
det italienska Schweiz repre-
senterat av en enda ^{repre-}sentant.
Likaberättigader och det
är denna enighet, denna
rättvisa, som bevarat det
vackra landet till denna dag,
både före och under världs-
kriget. - Att strida tins-
mellan med ulven bakom
ryggen - !

I dag, för börjande från
2/2 1912, brukade vi min-
nades fira denna dag. Ty
den dagen anlades Pneumo-
torax med ganska god fram-
gång och Edith fick nytt
hopp och glada blick på

framtiden. Hade icke den-
na dag kunnat uppfylla
våra förväntningar, hade
Edith länge, längesedan da-
kat under. Men så fick han
9-10 år till leva jordelivet.
Det blev ju sorgligt nog
längre fram. Men skapen-
dets glädje förqyldde de
mörka dagarna. Det gavs
någonting, som blott kunde
givas, gnistor av en eld
som icke hörde jorden till.
Därför äro hennes dipter
så starka. —

Hon sökte, lika som den
som hon alskade, söka flä-
fred människor emellan,
lugna, försöka förstå
förlata, icke begära av nå-
gon det som icke fanns.

Så ville han med oer-
sättningarna han offer-
de ett år av sitt ^{offrande} svinnan-
de liv knyta ett band av
andlig samhörighet, inner-
ligare än alla andra band.

Det lyckades då icke. Jag
mids henne sittande fram-
för spisen med de båda
työcka häften i handen. Han
kysste dem och sade: Jag
hade bort lita på Gud och
icke på detta. Så stack han
dem i elden. —

Ja, kära, kära Hagar —
vem skola vi lita på?
Till vem skola vi gå?
Ja, jag vet till vem jag
går. Jag har ingen här
att verkligen förtro mig
åt, än min frälsare. Och
litar jag på honom, söker

21.2.35

jag honom, begär jag
hans råd, hans hjälp,
hans stöd - han ger det
alltid. Han hjälper mig
att glatt, med innerlig tack-
samhet, framläva mina
ensamma dagar, som
människorna förra vara
så tröstlösa. Han befriar
mig för bekymret om ma-
gondagen och frukten hur
det skulle, hur det kunde
gå - Livet är inte sorg-
ligare, inte olyckligare,
nej, det blir lättare, ljua-
rare, gladare, det får
sin mening, livet, som den
förutan var en grym, van-
sinnig, snälls existens,
en böda för sig själv
och andra. Och de som
leva

endast på bröd och skän-
despel och arbete blott
för att få dem, de måste
ju hålla på väbrutit,
ty stanna de i lappret, må-
te de ju fara för sitt liv
som står lägre än djur-
rets, som de föraktat och
mest misshandla. —

Jo, det är ju så enkelt,
så gammalmodigt, detta
att leva av Gud och för
Gud. Jag vill blott säga
om någon, som verkli-
gen gjort det, ångra det?
Jag är vis på att ingen
gjort det, blott de, som
levat på motsatsen.
— Jag kan läsa så litet.
Det peta i tidningarna

och i det grovt stölad
evangeliet blott det,
känner till. Minnet hjäl
per mig och jag får hjälp,
när jag begär. - Den är
så djup, så rik, så levande,
dennda bok. Den talar till
oss genom årtusenden sam
i dag. Måna ord är ande
och liv " säger Jesus åt lär
jungarna, som trodde på
det materiella allenast
och gingo bort, när han
sade: Kottet är till i nlet
nyttigt. - Det finns så oänd.
ligt många som tro på
samma sätt. och så gå
de sin väg. -
och när jag ser, hur hän
delserna rulla hastigare

och hastigare, hur mörk-
ret blir tätare dag för
dag & trots alla statsmäns
bemödanden - så lysa or-
den i evangelerna över
allt detta och präntar i
sonnet: allt detta måste
sk. - O gräset skall me-
na ut - också det. Och se
sig själv - då först. —

— Männe det finnes en
möjlighet att från Föda-
get få "framtidens skap-
pa?" och Dikter? & dets
översättare vare tacksam
att få dem. — Får jag be-
träna Hagar också med
detta? —
Med varm hälsning

H. Pödingen